

Желязко М.В.,

студентка IV курсу кафедри івент-менеджменту та соціальних комунікацій ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Шуляк С. О., кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри івент-менеджменту та соціальних комунікацій ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв, Україна

ЕЛЕКТРОННЕ УРЯДУВАННЯ ЯК ГОЛОВНИЙ ІНСТРУМЕНТ ДЕМОКРАТИЗАЦІЇ ДЕРЖАВИ

Сьогодні сучасне інформаційне суспільство передбачає перехід політичних інститутів і публічного адміністрування на новий рівень. В процесі діяльності держави значно зросла роль та значення інформаційних технологій як інструменту забезпечення ефективної роботи органів державного управління.

В 1997 році Національним науковим фондом США, для визначення процесу адміністративної реформи та широкого впровадження інформаційно-комунікаційних технологій у державне управління, насамперед, в органах виконавчої влади було введено термін «*електронний уряд*» (*e-government*). [1]

З часом про електронне управління, почали говорити, як про певну технологію, з цього виникає нове поняття «електронне урядування».

В нашій країні концепція електронного урядування з'явилася відносно недавно, а визначення самого терміна подається в «Концепції розвитку електронного урядування в Україні» (2010 р.)

Електронне урядування – форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян.[2]

Саме ж поняття електронний уряд було модернізовано в термін який охоплює всі органи публічної влади «електронна держава».

Електронна держава є головним важелем заохочення до участі громадян у процесі ухвалення політичних рішень, та демократизації державного управління в цілому.

Адже, «Електронна держава» охоплює всі гілки влади, а саме: виконавчу гілку влади («електронний уряд»), законодавчу («електронний парламент»), судову («електронне правосуддя»).

Електронний уряд має на меті використання Інтернету для доставки урядової інформації та послуг громадянам та іншим зацікавленим сторонам у країні. Е-уряд дозволяє службам уряду стати більш ефективними і доступними громадянам.

У структурі е-уряд можна виокремити три компоненти:

- технічну сторону (Інтернет, стільниковий зв'язок, супутниковий зв'язок, географічні інформаційні системи);
- внутрішню урядову інфраструктуру, аналог корпоративної мережі;
- зовнішню інформаційну інфраструктуру, яка взаємодіє з громадянами та юридичними особами. [3]

Електронний парламент в свою чергу це законодавчий орган, який може бути ефективнішим, прозорішим, більш доступним та підзвітним завдяки ІКТ. [1]

Е-парламент використовує ІКТ для оприлюднення своїх дій, рішень та документів, забезпечення доступу до парламентської інформації, та комунікації з всіма громадянами, незалежно від їхнього місцезнаходження, стану чи можливостей, це спонукає громадськість висловлювати думки з політичних питань.

Нові можливості ІКТ розширюють інформування про діяльність парламенту зокрема, оприлюднення в мережах результатів голосування, відвідуваності, діяльності парламентарів.

Електронне правосуддя дає користувачам можливість звертатися до суду, оплачувати послуги, брати участь у провадженнях та отримувати всю відповідну документацію електронними засобами. Головна мета е-правосуддя полягає в підвищенні ефективності судової системи і якості правосуддя.

В Україні з 2018 стартувала робота підсистеми «Електронний суд. Е-суд забезпечує можливість користувачам у передбачених законодавством випадках відповідно до наявних технічних можливостей та реалізованого функціоналу створювати та надсилати в електронному вигляді процесуальні чи інші документи до суду, інших органів та установ у системі правосуддя, а також отримувати інформацію про стан і результати розгляду таких документів чи інші документи. [4]

Отже, електронна держава є фундаментом для участі громадськості в процесі прийняття державних рішень, забезпечення прозорості дій державного управління, збереження часу та матеріалів, а також підвищення якості адміністративних послуг. Саме все вище перелічене є головними інструментами демократизації держави.

Список використаних джерел:

1. Електронне урядування та електронна демократія: навч. посіб.: у 15 ч. / за заг. ред. А.І. Семенченка, В.М. Дрешпака. – К., 2017.
2. Концепції розвитку електронного урядування в Україні від 13.12.2010 № 2250-р [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-p#Text>
3. Погребняк І. Є. Електронний уряд (e-government) і електронне урядування (e-governance): поняття та принципи функціонування [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2014/10/Pogrebnyak7.pdf>

4. Електронний суд – визначення [Електронний ресурс] – Режим доступу: https://wiki-ccs.court.gov.ua/w/Категорія:Електронний_суд

Жукова А.Д.,

студентка IV курсу кафедри івент-менеджменту та соціальних комунікацій ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Сидоренко Т.В., кандидат наук з соціальних комунікацій, доцент, кафедри івентменеджменту та соціальних комунікацій ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв, Україна

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД У МЕДІА-СФЕРІ В КОНТЕКСТІ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ТА ЗМІ

Інформаційно-комунікативні відносини органів публічної влади та ЗМІ сприяють реалізації спільного завдання – інформування суспільства. Трансформації, що відбуваються в суспільстві у XXI столітті, спонукають вдосконаленню взаємодії органів публічної влади та ЗМІ, ефективному використанню медіа-потенціалу, налагодженню ефективних інформаційних каналів, які дозволяють спілкуватися з громадськістю.

Зазначимо, що засоби масової інформації (ЗМІ) — це різновид медіа, орієнтований на одночасне передавання інформації великим групам людей. Охоплюють засоби передавання, зберігання та відтворення інформації, такі як преса (газети, журнали, книжки), радіо, телебачення, інтернет, кінематограф, звукозаписи та відеозаписи, відеотекст, телетекст, рекламні щити та панелі, мультимедійні центри. Всім цим засобам притаманні спільні якості - звернення до масової аудиторії, доступність багатьом людям, корпоративний зміст виробництва і розповсюдження інформації.

Дослідження питань, присвячених інформаційно-комунікативній складовій взаємодії органів публічної влади із ЗМІ та громадянським суспільством, присвячені роботи вітчизняних науковців: С. Даниленко, Н. Дніпренко, Я. Гонцяж, І. Ібрагімової, С. Колоска, Л. Костенко, О. Литвиненка, О. Сосніна, І. Слюсаренка, О. Гриценко, В. Шкляра, Д. Яковлева та ін.

В наш час в багатьох демократичних країнах світу зміст матеріалів ЗМІ регулюється. Для цього вироблені різноманітні процедури: від повного законодавчого контролю до системи саморегулювання.